

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/6/2015
Identifikačné číslo spisu: 2013200847
Dátum vydania rozhodnutia: 26.01.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:2013200847.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Ľubici Filovej, v právnej veci žalobkyne: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom ul. 29. augusta č. 8-10, 813 63 Bratislava, IČO: 30 807 484, proti žalovanému: B.F.B. správcovská, v.o.s., so sídlom kancelárie Radlinského 50, 921 01 Piešťany, IČO: 36 832 006, správca úpadcu Peak Audio, s.r.o., V. P. Tótha 30, 905 01 Senica, IČO: 34 146 822, zastúpeného advokátom JUDr. Ivanom Beňadikom, so sídlom Lamačská cesta 12, Bratislava, o určenie popretej pohľadávky za pohľadávku proti podstate, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/2/2014-48 zo dňa 16. októbra 2014, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/2/2014-48 zo dňa 16. októbra 2014 p o t v r d z u j e .

Žalobkyňa j e p o v i n á zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v sume 178,74 eur k rukám jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. Ivana Beňadika, so sídlom Lamačská cesta 12, Bratislava, v lehote 30 dní.

Odôvodnenie

1.

Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 14S/2/2014-48 zo dňa 16. októbra 2014 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala postupom v zmysle ust. § 87 ods. 8 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZKR“) určenia, že v konkurznom konaní úpadcu Peak Audio, s.r.o., č. k. 23 K/1/2013 sú pohľadávky žalobkyne vzniknuté z titulu vyplatenia dávky garančného poistenia bývalého zamestnanca P. F. v popretej časti 788,08 eur a vyplatenia dávky garančného poistenia bývalej zamestnankyne J. P. v popretej časti 908,98 eur za pohľadávky proti podstate. Žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom listinných dôkazov, a to najmä s prihláškou pohľadávky proti podstate zo dňa 21.10.2013, listom správcu zo dňa 29.10.2013 označeným

ako Neuznanie prihlásenej pohľadávky proti podstate, vyjadrením žalovaného k žalobe zo dňa 18.12.2013 a zistil nasledovný skutkový a právny stav: Okresný súd Trnava uznesením č. k. 23K/1/2013 zo dňa 10.06.2013, zverejneným v Obchodnom vestníku dňa 17.06.2013 vyhlásil konkurz na majetok úpadcu Peak Audio, s.r.o., V. P. Tótha 30, 905 01 Senica, IČO: 34 146 822, do funkcie konkurzného správcu ustanovil B.F.B správcovská, v.o.s., Radlinského 50, 921 01 Piešťany, a vyzval veriteľov, aby si prihlásili svoje pohľadávky v lehote 45 dní od vyhlásenia konkurzu. Žalobca si podaním zo dňa 21.10.2013 doručenom konkurznému správcovi 24.10.2013 uplatnil ako pohľadávku proti podstate pohľadávku celkovo vo výške 3.584,77 eur ako pohľadávku za pracovnoprávne nároky, ktorá vznikla po vyhlásení konkurzu z titulu vyplatenej dávky garančného poistenia za mesiac jún 2013 zamestnancovi P. F. v alikvotnej časti vo výške 1.566,40 eur, vyplatenej dávky garančného poistenia za mesiac júl zamestnankyni J. P. v alikvotnej časti vo výške 1.687,30 eur a vyplatenej dávky garančného poistenia za mesiac jún 2013 zamestnancovi D.. D. I. v alikvotnej časti vo výške 331,17 eur (ktorá v zmysle žalobného petitu nie je predmetom tohto konania). Podľa predložených Potvrdení zamestnávateľa na účely nároku na dávku garančného poistenia (č. l. 22 a 24 súdneho spisu) pracovný pomer P. F. so zamestnávateľom Peak Audio, s.r.o., bol ukončený k 30.06.2013, pracovný pomer J. P. s tým istým zamestnávateľom bol ukončený k 30.07.2013. Podľa názoru krajského súdu v konaní nebolo sporné, že dávky garančného poistenia boli vyplatené v súvislosti s týmito pracovnými pomermi a ani to, že žalovaný ako správca konkurznej podstaty úpadcu uvedené pohľadávky uznal za pohľadávky proti podstate iba do výšky štvornásobku životného minima s poukazom na právnu úpravu ust. § 87 ods. 2 písm. j/ ZKR v prípade bývalého zamestnanca D.. F. a § 87 ods. 2 písm. j/ v prípade bývalej zamestnankyne P. a vyzval žalobkyňu na podanie určovacej žaloby na súd (§ 28 ZKR).

Krajský súd konštatoval, že nakoľko bez tohto určenia nemôže byť na pohľadávky v popretom rozsahu v konkurze prihládané ako na pohľadávky proti podstate, žalobca mal za preukázaný naliehavý právny záujem na určení týchto pohľadávok v popretom rozsahu za pohľadávky proti podstate, a domáhal sa ich určenia na súde a poukazom na to, že konkurzné konanie č. k. 23 K/1/2013 v zmysle § 14 ods. 3 ZKR sa začalo zverejnením uznesenia o začatí konkurzného konania v Obchodnom vestníku dňa 17.06.2013, bolo potrebné na toto konanie aplikovať ustanovenia ZKR účinného od 01.01.2012.

Hmotnoprávny nárok žalobkyne krajský súd posudzoval v intenciách ustanovení § 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (O.s.p.), v spojení s § 18 ods. 3, s § 148 ods. 1, 3 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení a s § 87 ods. 1, 2, 3, 7, 8 ZKR v znení účinnom od 01.01.2012, postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, upravujúcej správne súdnictvo.

Krajský súd konštatoval, že zákon platný a účinný v čase začatia predmetného konkurzného konania definuje pohľadávky proti podstate v ustanovení § 87 ZKR. Pohľadávky proti podstate sú iba také pohľadávky, ktoré zákon za pohľadávky proti podstate výslovne a taxatívne označuje v ustanovení § 87 ods. 2 ZKR, resp. pohľadávky, ktoré za pohľadávky proti podstate označuje zákon na iných miestach (napr. § 21 ods. 3, § 45 ods. 6 ZKR). Pohľadávky, ktoré hmotnoprávne vznikli počas konkurzu, avšak nie sú označené zákonom za pohľadávky proti podstate, nie sú pohľadávkami proti podstate; takéto pohľadávky sa uplatňujú v konkurze prihláškou.

Krajský súd časť pohľadávky vzniknutej z titulu vyplatených dávok garančného poistenia (v zmysle predloženej rekapitulácie vyplatených dávok) P. F. za mesiac jún 2013 v sume 1.579,68 eur (2.358,- vyplatené - 778,32 uznané) a J. P. za mesiac júl 2013 v sume 608,98 eur (1.687,30 vyplatené - 778,32 uznané) uplatnenej ako súčasť pohľadávky proti podstate nepovažoval za pohľadávku proti podstate. V tomto smere sa stotožnil s právnou argumentáciou žalovaného, ktorý zdôraznil zásadný význam ust. § 87 ods. 2 ZKR, resp. taxatívneho výpočtu toho, čo zákon za pohľadávky proti podstate uznáva. K oprávnenosti obmedzenia uznannej pohľadávky proti podstate výškou plnenia z garančného poistenia ako štvornásobku životného minima v zmysle § 87 ods. 2 písm. l/ krajský súd uviedol, že sa javí logická nedôvodnosť aplikácie ust. § 87 ods. 1 písm. j/ ZKR, nakoľko v konaní nebolo preukázané, ani tvrdené, že dávky garančného poistenia by boli vyplatené v súvislosti s trvaním pracovnoprávných vzťahov po vyhlásení konkurzu, t.j. založených na základe pracovnej zmluvy uzavretej konkurzným správcom na

obdobie po vyhlásení konkurzu.

Za rozhodujúcu skutočnosť krajský súd považoval to, že rozhodnutie o vyhlásení konkurzu nadobudlo účinnosť 17.06.2013, pracovný pomer P. F. s úpadcom bol ukončený k 30.06.2013, pracovný pomer J. P. s úpadcom bol ukončený k 30.07.2013. Podľa názoru krajského súdu pohľadávkou proti podstate by tieto prevyšujúce nároky boli iba vtedy (§ 87 ods. 2 písm. l/ v spojení s ust. § 87 ods. 2 písm. h/ ZKV) ak by dávky garančného poistenia boli vyplatené v súvislosti s vznikom pracovnoprávných nárokov zamestnancov, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu a za kalendárny mesiac, v ktorom bol konkurz vyhlásený, v sume určenej správcom alebo vyplývajúcej z dohody medzi zamestnancom a správcom, ktorému správca prideliuje prácu v súvislosti s prevádzkovaním podniku počas konkurzu. Uviedol, že táto skutočnosť však tvrdená, ani preukázaná v konaní nebola.

O náhrade trov procesne úspešného žalovaného krajský súd rozhodol tak, že mu nárok na ich náhradu nepriznal, jednak z dôvodu, že mu žiadne relevantné trovy súdneho konania nevznikli a jednak, že si ich prípadnú výšku v podaní, ktorým súhlasil s prejednaním veci v neprítomnosti, nevyšiel.

2.

Vo včas podanom odvolaní žalobkyňa navrhla odvolaciemu súdu, aby zmenil rozsudok krajského súdu tak, že súd v konkurznom konaní úpadcu Peak Audio, s.r.o., V. P. Tótha 30, 905 01 Senica, IČO: 34 146 822, č. k. 23K/1/2013 určuje pohľadávky navrhovateľky Sociálnej poisťovne so sídlom v Bratislave vzniknuté z titulu vyplatených dávok garančného poistenia bývalého zamestnanca P. F. v popretej časti 788,08 eur a vyplatených dávok garančného poistenia bývalej zamestnankyne J. P. v popretej časti 908,98 eur za pohľadávky proti podstate.

Žalobkyňa v dôvodoch odvolania namietala nesprávnosť rozhodnutia krajského súdu z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a z dôvodu, že krajský súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam v zmysle § 205 ods. 2 písmena d/ a f/ 5 O.s.p. Tvrdila, že sporné pohľadávky vznikli z titulu vyplatených dávok garančného poistenia uvedených zamestnancov úpadcu ako náhrad za ich nevyplatené pracovnoprávne nároky mesiacov jún aj júl 2013. Konkurz na úpadcu bol vyhlásený s účinkami od 18. júna 2013, preto uvedené peňažnej náhrady z garančného poistenia boli teda dávkami poskytnutými zamestnancom za ich pracovnoprávne nároky za uvedené kalendárne mesiace. Poukázala na to, že správca na jednej strane sa stotožnil s tým, že predmetné garančné dávky sú pohľadávkou proti podstate v zmysle § 82 ods. 2 písm. l/ ZKR (zrejme § 87 ods. 2, písm. l/ ZKR), avšak dôvodom čiastočného popretia výšky uplatnených pohľadávok bolo, že správca ohraničil výšku garančným dávkami vyplatenými za pracovnoprávne nároky rozšíreným aplikovaním § 87 ods. 2 písm. j/ ZKR. Uviedla, že správca pri popretí predmetných pohľadávok a ani v priebehu incidenčného konania nenamietal, že pracovnoprávne nároky zamestnancov, za ktoré boli vyplatené dávky garančného poistenia, nemožno považovať za pohľadávky proti podstate podľa § 87 ods. 2 ZKR.

Žalobkyňa sa nestotožnila s argumentáciou súdu prvého stupňa. Vyslovila názor, že súd prvého stupňa vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia preukázaných skutočností, keďže v konaní nebolo prihliadané na to, že podľa § ZKR vyhlásením konkurzu ex lege prechádza na správcu oprávnenie konať za úpadcu v pracovnoprávných vzťahoch vo vzťahu ku všetkým zamestnancom, pričom skutkové zistenia preukazujú, že so zamestnancami P. F. a J. P. bol ukončený pracovnoprávny vzťah po vyhlásení konkurzu. Dôvodila, že, nakoľko konanie vo všetkých veciach týkajúcich sa pracovnoprávných vzťahov zamestnancov úpadcu prechádza vyhlásením konkurzu priamo zo zákona na správcu, nemožno tvrdiť, že akýkoľvek pracovnoprávny vzťah, ktorý trval alebo vznikol po vyhlásení konkurzu alebo nárok z neho vyplývajúci vrátane pracovnoprávných nárokov, existoval bez toho, aby o ňom vedel správca a aby zaň zodpovedal. V danej súvislosti poukázala na právnu úpravu § 47 Zákonníka práce. Nesúhlasila ani s argumentáciou prvostupňového súdu o nepreukázaní skutočností, že by práca zamestnancov, ktorých správca ponechal po vyhlásení konkurzu v pracovnom pomere nesúvisela so správou a speňažovaním majetku úpadcu, resp. s prevádzkovaním podniku úpadcu.

Žalobkyňa zdôraznila, že správca v písomnom popretí ani v priebehu konania nikdy nepopieral ani

nenamietal, že predmetné pracovnoprávne nároky nesúvisia s prevádzkovaním podniku počas konkurzu alebo so správou a speňažovaním majetku úpadcu a jediným a výslovným dôvodom popretia pohľadávok bolo ohraničenie ich výšky štvornásobkom životného minima v zmysle § 87 ods. 2 písm. j/ ZKR. Taktiež zdôraznila, že ak by predmetné pracovnoprávne nároky, za ktoré boli vyplatené spornej garančné dávky, nesúviseli s prevádzkovaním podniku ani s jeho správou a speňažovaním majetku v zmysle § 87 ods. 2 písm. g/ a h/ ZKR, nemohol by ich správca uznať ani čiastočne.

Žalobkyňa záverom vyslovila názor, že v prípade vyplatených dávok z garančného poistenia ide o nárok vyplatených sociálnou poisťovňou za obdobie mesiaca, kedy bol vyhlásený konkurz a nasledujúceho mesiaca, ide teda o pohľadávky proti všeobecnej podstate a veriteľom je sociálna poisťovňa, keďže iba ona si môže prihlásiť do konkurzu takúto pohľadávku, pričom pracovnoprávne nároky sú nároky prislúchajúce priamo zamestnancom, kedy je zamestnanec veriteľom. Konštatovala, že dávky z garančného poistenia sa vyplácajú ako náhrada za nevyplatené pracovnoprávne nároky, a preto ich nemožno stotožňovať, poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR v žalobe citovanom. Trvala na tom, že obmedziť pracovnoprávny nárok podľa § 87 ods. 2 písm. j/ ZKR štvornásobkom životného minima je možné iba v prípade, ak je veriteľom bývalý zamestnanec, teda ten, ktorý si priamo môže uplatniť svoje nároky voči konkurznej podstate, v prípadoch ak nežiada výplatu dávok z garančného poistenia, resp. ak mu zo zákonných obmedzení vyplývajúcich zo zákona o sociálnom poistení bola vyplatená nižšia dávka ako bola uplatnená. Mala za to, že v žiadnom prípade nemožno obmedzovanie výšky pohľadávok proti podstate štvornásobkom životného minima rozširovať aj na pohľadávky iných veriteľov ako zamestnancov a aplikovať ho na ustanovenie § 87 ods. 2 písm. l/ ZKR, vo vzťahu k sociálnej poisťovni, nakoľko toto ustanovenie zákona nijako neobmedzuje výšku pohľadávok proti podstate z titulu peňažných náhrad vyplatených z garančného fondu, s poukazom na to, že zmena právnej úpravy k 01.01.2012 nemala vplyv na odlišnosť právnej povahy pracovnoprávných nárokov a dávok garančného poistenia.

3.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhoval napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny potvrdiť.

V dôvodoch vyjadrenia žalovaný nesúhlasil s odvolacími dôvodmi žalobkyne uvedenými v jej odvolaní. Vyslovil názor, že ustanovenie § 87 ods. 2 písm. l/ ZKR upravujúce zákonné podmienky, za ktorých sa pohľadávky z titulu vyplatených dávok garančného poistenia považujú za pohľadávky proti podstate, nie je v žiadnom prípade možné interpretovať izolovane od ostatných súvisiacich zákonných ustanovení zákona upravujúcich pohľadávky proti podstate, ako to vo svojej argumentácii mylne prezentuje žalobca. Uviedol, že predmetné zákonné ustanovenie je totiž nevyhnutné interpretovať systematicky v kontexte s ostatnými súvisiacimi zákonnými ustanoveniami zákona v danom prípade s § 87 ods. 2 písm. j/ ZKR. Žalovaný tiež zdôraznil, že k uvedenému názoru okrem iného jednoznačne svedčí aj gramatické znenie § 87 ods. 2 písm. l/ ZKR, keď zo znenia poslednej časti citovaného ustanovenia „za jeho pracovnoprávne nároky, ktoré sú pohľadávkou proti podstate“ totiž jednoznačne vyplýva nevyhnutnosť komplexnej systematickej interpretácie predmetného zákonného ustanovenia s ostatnými zákonnými ustanoveniami upravujúcimi pohľadávky proti podstate z titulu pracovnoprávných nárokov, teda v danom prípade s § 87 ods. 2 písm. j/ ZKR. Tvrdil, že uvedená posledná časť § 87 ods. 2 písm. l/ ZKR preto práve obmedzuje aj výšku vzniknutých pohľadávok žalobcu v zmysle § 148 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z. z. z titulu vyplatenia dávok garančného poistenia za pracovnoprávne nároky podľa § 87 ods. 2 písm. j/ ZKR, a to maximálne do výšky štvornásobku životného minima.

Záverom žalovaný trval na tom, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k správny skutkovým zisteniam a rozsudok prvostupňového súdu vychádza zo správneho právneho posúdenia predmetnej veci. Vo vzťahu k odkazu žalobkyne na judikatúru najvyššieho súdu zdôraznil, že táto sa týkala právneho stavu pohľadávok proti podstate do 31.12.2011, a preto ju nemožno aplikovať na daný prípad. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania.

4.

Podľa § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok účinný od 01.07.2016 odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok - ďalej len „S.s.p.“) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania žalobkyne (§ 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p. a § 492 ods. 2 S.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p., § 492 ods. 2 S.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p.) a dospel k záveru, že jej odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým krajský súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že v konkurznom konaní úpadcu Peak Audio, s.r.o., č. k. 23 K/1/2013 sú jej pohľadávky vzniknuté z titulu vyplatenia dávky garančného poistenia bývalým zamestnancom úpadcu v popretej výške pohľadávkami proti podstate.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, z pohľadu, či v danej veci si súd prvého stupňa zadovážil dostatok skutkových podkladov pre rozhodnutie, zistil vo veci náležite skutkový stav a či sa dostatočne vysporiadal so zásadnými námietkami uvedenými v žalobe žalobkyne ako aj vo vyjadrení žalovaného a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil správnosť a zákonnosť postupu žalovaného, keď poprel pohľadávky žalobkyne proti podstate, ktorých určenia sa žalobou domáhala.

Najvyšší súd v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, na ktoré poukázal už súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku. Odvolací súd zhodne ako krajský súd mal preukázané, že na majetok úpadcu Peak Audio, s.r.o., bol vyhlásený konkurz uznesením Okresného súdu Trnava č. k. 23K/1/2013 zo dňa 10.06.2013; za konkurzného správcu bo ustanovený B.F.B správcovská, v.o.s., ktorý vyzval veriteľov, aby si prihlásili svoje pohľadávky v lehote 45 dní od vyhlásenia konkurzu; žalobca si uplatnil ako pohľadávku proti podstate pohľadávku celkovo vo výške 3.584,77 eur a to ako pohľadávku za pracovnoprávne nároky, ktorá vznikla po vyhlásení konkurzu z titulu vyplatených dávky garančného poistenia za mesiac jún 2013 zamestnancovi P. F., ktorého pracovný pomer so zamestnávateľom Peak Audio, s.r.o., bol ukončený k 30.06.2013, v alikvotnej časti vo výške 1.566,40 eur, vyplatených dávky garančného poistenia za mesiac júl zamestnankyni J., ktorej pracovný pomer s tým istým zamestnávateľom bol ukončený k 30.07.2013, v alikvotnej časti vo výške 1.687,30 eur; predmetom, určeným žalobným petitom, nebola alikvotná časť vyplatených dávky garančného poistenia za mesiac jún 2013 zamestnancovi D. D. I. vo výške 331,17 eur; žalovaný ako správca konkurznej podstaty úpadcu uvedené pohľadávky uznal za pohľadávky proti podstate iba do výšky štvornásobku životného minima s poukazom na právnu úpravu ust. § 87 ods. 2 písm. j/ ZKR a vyzval žalobkyňu na podanie určovacej žaloby na súd (§ 28 ZKR), ktorá je predmetom tohto konania.

Odvolací súd zistil, že základné námietky žalobkyne, ktorými napáda zákonnosť napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, ako aj zákonnosť postupu žalovaného spočívajú v jej tvrdení, že súd prvého stupňa ako aj správca konkurznej podstaty jej nárok nesprávne právne posúdili, keď dôvodom popretia pohľadávok bolo ohraničenie ich výšky štvornásobkom životného minima v zmysle § 87 ods. 2 písm. j/ ZKR, pričom správca v písomnom popretí ani v priebehu konania nikdy nepopieral ani nenamietal, že predmetné pracovnoprávne nároky nesúvisia s prevádzkovaním podniku počas konkurzu alebo so správou a speňažovaním majetku úpadcu, majú za to, že obmedziť pracovnoprávny nárok podľa § 87 ods. 2 písm. j/ ZKR štvornásobkom životného minima je možné iba v prípade, ak je veriteľom bývalý

zamestnanec, a v žiadnom prípade nemožno obmedzovanie výšky pohľadávok proti podstate štvornásobkom životného minima rozširovať aj na pohľadávky iných veriteľov ako zamestnancov a aplikovať ho na ustanovenie § 87 ods. 2 písm. l/ ZKR vo vzťahu k sociálnej poisťovni, pretože toto ustanovenie zákona nijako neobmedzuje výšku pohľadávok proti podstate z titulu peňažných náhrad vyplatených z garančného fondu, s poukazom na to, že zmena právnej úpravy k 01.01.2012 nemala vplyv na odlišnosť právnej povahy pracovnoprávných nárokov a dávok garančného poistenia.

Medzi účastníkmi konania ostalo teda sporné, či výšku pohľadávky žalobkyne z titulu vyplatených dávok garančného poistenia bývalým zamestnancom úpadcu uplatnených žalobkyňou u správcu konkurznej podstaty úpadcu v zmysle ustanovenie § 87 ods. 2 písm. l/ ZKR, upravujúceho zákonné podmienky, za ktorých sa pohľadávky z titulu vyplatených dávok garančného poistenia považujú za pohľadávky proti podstate, možno ohraničiť podľa § 87 ods. 2, písm. j/ ZKR. Z uvedených dôvodov odvolací súd zameral svoju pozornosť k aplikácii citovanej právnej úpravy.

Podľa § 87 ods. 2 písm. j/ a l/ ZKR, účinného v čase vyhlásenia konkurzu, po 01.01.2012, pohľadávky proti všeobecnej podstate sú a uspokojujú sa zo všeobecnej podstaty v tomto poradí:

j/ pracovnoprávne nároky, na ktoré vznikol nárok po vyhlásení konkurzu a za kalendárny mesiac, v ktorom bol konkurz vyhlásený, najviac vo výške štvornásobku životného minima mesačne za každý kalendárny mesiac trvania pracovnoprávneho vzťahu po vyhlásení konkurzu, vrátane kalendárneho mesiaca, v ktorom bol vyhlásený konkurz a kalendárneho mesiaca, v ktorom bol pracovnoprávny vzťah ukončený, pričom toto uspokojenie sa znižuje o plnenia poskytnuté podľa písmen g/ a h/,

l/ pohľadávky na peňažných náhradách vyplatených z garančného fondu, ak ide o dávku poskytnutú zamestnancovi za jeho pracovnoprávne nároky, ktoré sú pohľadávkou proti podstate.

Zákonodarca v právnej norme ustanovenej v § 87 ods. 2 ZKR taxatívnym spôsobom vymedzuje pohľadávky proti všeobecnej podstate a v písmenách a/ až m/ tohto ustanovenia vymedzuje poradie ich uspokojenia zo všeobecnej podstaty. Právnu úpravu zákonodarcom sledovanú v uvedenej právnej norme § 87 ods. 2 ZKR je potrebné vykladať systematicky v kontexte s celým obsahom právnej úpravy zákonodarcom ustanovenej v tejto právnej norme. Právnu úpravu ustanovenú v jednotlivých písmenách uvedeného ustanovenia § 87 ods. 2 nie je možné preto vykladať izolovane od právnej úpravy ustanovenej v ostatných písmenách ustanovených v právnej norme § 87 ods. 2 ZKR upravujúcej obsah a charakter pohľadávky a poradie jej uspokojenia proti podstate. Z uvedených dôvodov aj právnu úpravu zákonodarcom ustanovenú v § 87 ods. 2, písm. l/ ZKR je potrebné vykladať systematicky v kontexte s ostatnou právnou úpravou na vec sa vzťahujúcou. Vychádzajúc z logického a gramatického výkladu ustanovenia § 87 ods. 2 písm. l/ ZKR, pohľadávky proti všeobecnej podstate sú pohľadávky na peňažných náhradách vyplatených z garančného fondu, ak ide o dávku poskytnutú zamestnancovi za jeho pracovnoprávne nároky, ktoré sú pohľadávkou proti podstate, vyplýva, že zákonodarcu za pohľadávku proti podstate považuje pohľadávku na peňažných náhradách, ktorá bola vyplatená zamestnancovi úpadcu z garančného fondu, za predpokladu, že bola vyplatená za jeho pracovnoprávne nároky, ktoré sú pohľadávkami proti podstate. Zákonodarca podmieňuje zaradenie pohľadávky na peňažných náhradách vyplatených z garančného fondu teda podmienkou, že dávka z garančného fondu bola zamestnancovi poskytnutá za jeho pracovnoprávne nároky, ktoré sú pohľadávkou proti podstate, teda pohľadávkou, ktorú zákonodarca ako pohľadávku považuje v právnej úprave ustanovenej v uvedenej právnej norme § 87 ods. 2 ZKR. Zákonodarca za pohľadávku z titulu pracovnoprávných nárokov proti podstate v zmysle právnej úpravy ustanovenej v písmene j/ § 87 ods.2 ZKR považuje pracovnoprávne nároky, na ktoré vznikol nárok po vyhlásení konkurzu a za kalendárny mesiac, v ktorom bol konkurz vyhlásený, najviac vo výške štvornásobku životného minima mesačne za každý kalendárny mesiac trvania pracovnoprávneho vzťahu po vyhlásení konkurzu, vrátane kalendárneho mesiaca, v ktorom bol vyhlásený konkurz a kalendárneho mesiaca, v ktorom bol pracovnoprávny vzťah ukončený, pričom toto uspokojenie sa znižuje o plnenia poskytnuté podľa písmen g/ a h/. Z uvedeného plynie záver, že pokiaľ zákonodarca v právnej úprave § 87 ods. 2 písm. l/ ZKR za čiarkou ustanovuje „ak ide o dávku poskytnutú zamestnancovi za jeho pracovnoprávne nároky, ktoré sú pohľadávkou proti podstate „, potom ohraničuje aj výšku vzniknutej pohľadávky žalobkyne v zmysle § 148 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z. z. z titulu vyplatenia dávok garančného poistenia za pracovnoprávne nároky bývalých

zamestnancov úpadcu podľa § 87 ods. 2 písm. j/ ZKR, a to maximálne do výšky štvornásobku životného minima.

Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd zhodne ako krajský súd nepovažoval časť pohľadávky, žalobkyňou uplatnenej v žalobe, vzniknutej z titulu vyplatených dávok garančného poistenia (v zmysle predloženej rekapitulácie vyplatených dávok) P. F. za mesiac jún 2013 v sume 1.579,68 eur (2.358,- vyplatené - 778,32 uznané) a J. P. za mesiac júl 2013 v sume 608,98 eur (1.687,30 vyplatené - 778,32 uznané) uplatnenej ako súčasť pohľadávky proti podstate, za pohľadávku proti podstate, i keď z iných dôvodov, a to z dôvodov uvedených vyššie

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa v rozsahu odvolacích dôvodov vychádzajúc zo skutkových okolností danej veci vyplývajúcich zo spisu krajského súdu dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že žalovaný v danej veci náležite postupoval a rozhodol v súlade s citovanou právnou úpravou, predmetu konania venoval náležitú pozornosť sledujúc účel zákonnej úpravy ustanovenej v § 87 ods. 2 ZKR, z ktorých dôvodov námietky žalobkyne uvedené v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa nepovažoval za relevantné k vyhovneniu jej odvolacieho návrhu.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd rozsudok krajského súdu v zmysle § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a v spojení s § 219 ods. 1 a s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p. ako vecne a právne správny potvrdil.

Pokiaľ žalobkyňa v žalobe a aj v odvolaní poukazovala na judikatúru najvyššieho súdu - rozsudok sp.zn. 9Sžso/7/2011 a v odvolaní tvrdila, že zmena právnej úpravy k 01.01.2012 nemala vplyv na odlišnosť právnej povahy pracovnoprávných nárokov a dávok garančného poistenia, odvolací súd sa nemohol stotožniť s jej tvrdením, pretože zmena právnej úpravy obsiahnutej v právnej norme § 87 ods. 2 písm. a/ až m/ ZKR spočívajúcej v presnom vymedzení pohľadávky proti podstate, tým zmenila posudzovanie pohľadávky proti podstate uplatnenej veriteľom v konkurze. Zo skutkových zistení v danej veci vyplýva, že správca konkurznej podstaty úpadcu pohľadávky žalobkyne uplatnené z titulu plnenia z garančného poistenia bývalým zamestnancom úpadcu v zmysle § 87 ods. 2 písm. l/ ZKR uznal, avšak len do výšky štvornásobku životného minima mesačne za obdobie trvania pracovnoprávneho vzťahu bývalých zamestnancov úpadcu po vyhlásení konkurzu v zmysle § 87 ods. 2 písm. j/ ZKR. Uvedený postup správcu treba práve vzhľadom na právnu úpravu citovaného ustanovenia § 87 ods. 2 ZKR, účinnú v čase vyhlásenia konkurzu, považovať, a to vzhľadom na uvedené vyššie, za správnu a súladnú so zákonom.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodoval odvolací súd v zmysle ust. § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 a s § 224 ods. 1 O.s.p. a v spojení s § 492 ods. 2 S.s.p. Žalovanému pre jeho úspech v odvolacom konaní priznal náhradu trov tohto konania, pozostávajúce z trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby - prevzatie a príprava a podanie vyjadrenia k odvolaniu žalobkyne, po 81,33 eur za úkon a režijný paušál po 8,04 eur za úkon, v celosti 178,74 eur (81,33 x 2 + 8,04 x 2) podľa § 10 v spojení s § 13a ods. 1 a s § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.